

"NATIONAAL—BOLSJEWISME" EN NATIONAAL- REVOLUTIONAIREN.

Ten geleide

Toen in 1978 de Académie Française haar befaamde jaarlijkse prijs toekende aan de anthologie "Vu de droite" van Alain de Benoist, ontdekte de politieke wereld, niet zonder enige verbazing, dat gedurende meer dan 15 jaar, in de stilte van studeerkamers en op vreedzame colloquia, een Nieuw Rechtse doctrine uitgewerkt was, die weliswaar niet vrij was van interne tegenstellingen, maar daarom niet minder een globalizerende "ideologie" vormde, die alle gebieden van het weten en van de menselijke keuzes en passies besloeg.

In het midden van de zeventiger jaren was er, op intellectueel vlak, een "tendenzwende" ingetreden, die de verworvenheden van de revolte van '68 beetje bij beetje terugschroefde. Met het aan de macht komen van Reagan werd er, op wereldschaal, een neo-liberaal offensief op gang gebracht. De herlancering van een (nieuw) rechtse ideologie had tot opgave voor dit neoliberal offensief een consensus te bereiken.

Toen de pers en de politieke wereld, vanaf 1978 in Frankrijk, meer recentelijk in West-Duitsland en in België, stelling nam tegen deze Weltanschauung van de Nouvelles Droites, werd dit gedachtengoed over 't algemeen voorgesteld als een herleving van de oude raciale en maatschappijopvattingen van Hitlers Derde Rijk of, in sommige gevallen, van de fascistische staat van Mussolini (1).

Wij zijn van mening dat deze zienswijze, hoe verhelderend zij ook kan zijn, fenomenen van essentieel verschillende aard met elkaar verward: ondanks een gelijkkluidendheid in het "woordgebruik", behoren beiden niet tot dezelfde politieke categorieën.

Als er moet gezocht worden naar voorlopers van de Nouvelles Droites, dan zal men veeleer op een stroming in het Duitse intellectuele leven van vlak na de eerste wereldoorlog stoten, de zgn. "Konservative Revolution", die vele jongeren rijp gemaakt heeft

voor het nazisme, die vele kaders aan het nazisme geleverd heeft, maar er desalniettemin niet mag mee verward worden.

Door in de Nouvelles Droites de "afstammelingen" te zien van het nationaal-socialisme, wordt volgens ons het noodzakelijke engagement van de progressieven op een dood spoor gezet.

In feite zochten de Nouvelles Droites, verenigd rond de "Groupe d'Etude et de Recherche pour la Civilisation Européenne" (G.R.E.C.E.) van Alain de Benoist en het Thule Seminar in West-Duitsland, in tegenstelling tot de NSDAP, niet de verovering van de politieke macht d.m.v. geweld of het stembiljet, maar proberen ze door een totale kulturele oorlog een systematisch verklarend schema van de wereld aan het westerse bewustzijn op te dringen. Hun invloed laat zich vooralsnog niet in stembusuitslagen uitdrukken. Haar ondermijningswerk verloopt langs onderhuidse kanalen: door het veroveren van sleutelposities op invloedrijke plaatsen, als in — al dan niet partijgebonden — studiebureaus, kranten en tijdschriften.

De Nouvelles Droites zoeken hun inspiratie in de werken van de intellectuelen uit de "Konservatieve Revolution", dat een politieke, intellectuele en culturele contestatiebeweging was, die ontstond na de Duitse nederlaag van 1918, als reactie op het Verdrag van Versailles en op de Russische revolutie. In 1934 zou er een einde aan komen, toen een aantal voormannen naar het nazisme overliepen, en de anderen, het overgrote merendeel overigens, vermoord of tot zwijgen gedwongen werden, of naar 't buitenland moesten vluchten.

De jonge Franse historicus Patrick Moreau, in een artikel van 1982, onderscheidt vijf stromingen binnen het kader van deze "Konservatieve Revolution". In het hoofdstuk dat volgt hebben we één stroming er uit gelicht: de nationaal-bolsjewisten. In het hoofdstuk dat daarna volgt, schenken we aandacht aan één van de stromingen uit de hedendaagse Nouvelles Droites: de nationaal-revolutionairen. Naast de neo-conservatieven en de racisten, kunnen de nationaal-revolutionairen zich in een brede belangstelling verheugen (2).

Dat we zo veel aandacht schenken aan deze stroming, is niet in 't laatst te verklaren vanuit onze bezorgdheid over het heropleven van het nationalisme in diverse Westeuropese landen (3), een nationalisme dat al te gemakkelijk naar extreemrechts zou kunnen afglijden.

Beide hoofdstukken zijn vertaald uit *Les Temps Modernes*, nr. 436, november 1982, en zijn geschreven door Patrick Moreau. Het betreft afzonderlijke onderdelen van het omvangrijke artikel

„Révolution conservatrice et Nouvelles Droites allemandes“, p. 893–959. Om de tekst niet nodeloos te verzwaren, hebben we de voetnota's niet mee opgenomen.

* * *

Het “nationaal-bolsjewisme”.

De uitdrukking “nationaal-bolsjewisme” werd in de Weimar-republiek door de pers en de politieke wereld gebezigd voor uiteenlopende zaken. Zowel kwesties van internationale relaties – zoals het Duits-Russisch bondgenootschap en de politiek van Locarno – vielen onder de noemer “nationaal-bolsjewisme”, als de problemen van de binnenlandse politiek – zoals de schijnbaar gemeenschappelijke strijd van de communisten en de nazi's om de Weimardemocratie omver te werpen.

Op de eerste plaats zouden we wat meer aandacht willen schenken aan de betekenis en de ideologische evolutie van wat Louis Dupeux, in zijn thesis over het nationaal-bolsjewisme, aanhaalt over één van de meest fascinerende stromingen die uit de conceptuele opvattingen van de “Konservatieve Revolution” ontsproten is.

Dit revolutionair conservatisme, zoals het verschijnt in de werken van Moeller van den Bruck of van Jünger, beweerde dat de fundamentele waarden van de Natie, van de Staat, van de natuurlijke hiërarchie van de gemeenschap der volkeren, opgevat als een specifieke organische en spirituele eenheid, “onvergankelijkheden” zouden bevatten, die door geen enkele revolutie gedurende lange tijd zouden kunnen onderdrukt worden.

De bolsjewistische revolutie werd beschouwd als de eerste fundamentele stap in een reeks opstanden van jonge gekolonizeerde volkeren tegen de decadente machten van het Westen. Met de machtsovername door Stalin zou de Russische werkelijkheid herontdekt zijn, en zou dus het “wezen” het op de “vorm” gehaald hebben.

De nationaal-bolsjewistische stroming verzamelde enkele dui-zenden intellectuelen en militanten, rond diverse tijdschriften die in een hevige concurrentiestrijd met elkaar verwickeld waren. Zij vormde, ondanks het verschillende accent dat gelegd werd op de economische marxistische analyse en op de raciaal-völkische stellingen, een gemeenschappelijk geheel. Het nationaal-bolsjewistische gedachtegoed was gebaseerd op de tactische verdediging van de communistische strategie, zoals die door de

Komintern uitgewerkt werd.

De Duitse communistische partij, waarvan de nationaal-bolsjewisten hoopten dat zij de politieke overwinning zouden behalen, moest een sociale revolutie in Duitsland op gang brengen. Deze zou onvermijdelijk, dank zij de dynamiek van de "conservatieve duurzaamheid", in het voordeel van de nationalistengerecupereerd worden.

Deze mensen van het meest extreme rechts, die met elkaar verbonden waren door een ware religiositeit van de natie, waren diep geschokt geweest door de internationale onderworpenheid van het Duitsland van de Weimarrepubliek. Uit het Duitse idealisme en zijn "vitalistische" ontarding hadden zij de zekerheid gehaald van de noodzakelijke en totale omverwerping van de wereldorde – een omverwerping die geconcretiseerd werd door de radicale vernietiging van de liberale democratie en de westerse beschaving.

Zij verdedigden een "integraal antikapitalisme", zij waren tegenstander van alle invloeden of religies die niet uit de Duitse Geest ontstaan waren, zij waren aanhangers van de sociale revolutie en van een nieuwe Europese bevrijdingsoorlog, die dank zij het bondgenootschap met de Sovjet-Unie zou kunnen ontketend worden. De nationaal-bolsjewisten droomden ervan, op de assen van de westerse economie en cultuur, een klasselose volksgemeenschap op te richten, waarin een vernieuwde Germaanse natie zou verwezenlijkt worden.

Deze utopie van een Duitse renaissance werd gedeeld door uitlopende personaliteiten als de nationaal Duitse volksvertegenwoordiger Paul Eltzbacher in 1919, of nà 1929 door de ideologen Ernst Niekisch, Friedrich Lenz en Werner Lass. Alhoewel deze utopie in een bondgenootschap met de communisten, en zelfs met het oog op de overwinning van de communisten, opgevat werd, mag zij in geen enkel geval gezien worden als een variant van het communisme of van het Duitse bolsjewisme, maar moet zij begrepen worden als een bijzonder sterke en radicale vorm van de vertolking van het Duitse nationalistische gevoel.

Wij zouden hier duidelijk een onderscheid willen maken tussen het "nationaal-bolsjewisme" en het "nationaal-communisme", omdat de kwestie van de "nationalisering" van het communisme een centrale plaats bekleedt in de strategie van de Duitse Nouvelles Droites en in hun politiek van allianties met oog op controle over "Nieuw Links" (wij denken hierbij aan de marxistische, anarcho-marxistische, ecologische stromingen, en aan de libertariërs van alle tendenzen). Wij zullen hierop nog uitvoerig terugkomen.

De term "nationaal-bolsjewisme" werd in feite door de pers en de politieke wereld gebruikt om een zeker aantal strategische en tactische keuzes van de Duitse communisten tussen 1919 en 1931 aan te duiden. Tussen 1919 en 1920 verwierp een groep communisten uit Hamburg, geïnspireerd door Lassalle, de leninistische stellingen over het bereiken van de vrede ten alle prijze en van de vrijwaring van Sovjet-Rusland achter het schild van het "proletarisch internationalisme".

In de economische clausules van het Verdrag van Versailles zagen zij het begin van een proces van proletarisering van de middenklassen. Deze "gauchisten", zoals Lenin ze noemde, zouden de meerderheid van het Duitse volk – frontstrijders en nationalistenvan de vrijkorpsen inbegrepen – oproepen om een "revolutionaire volksoorlog" voor te bereiden tegen de machten van de Entente. Zelfs de KPD zou, bij twee gelegenheden, als "nationaal-bolsjewistisch" bestempeld worden: in 1923, bij de goedkeuring van de "lijn Schlageter", en in 1930–1931, bij de publicatie van de "Beginselverklaring voor de nationale en sociale bevrijding van het Duitse volk".

De communisten hadden de essentiële rol begrepen die de middenklassen speelden in de militante en electorale versterking van de "fascistische" partij van Hitler. Vandaar dat de communisten probeerden deze radicalisatie van de middenklassen naar het nationaal-socialisme te stuiten, door zélf een nationalistische argumentatie uit te werken, die gebaseerd was op een "klasse-alliantie" van alle "werkers" tegen de kleine groep van kapitalistische bezitters.

Deze tactiek, die een essentiële plaats toebedeelde aan de niet proletarische lagen in de revolutionaire communistische strategie, lijkt momenteel een "eerste begin van de komende politiek van het Volksfront en van het historisch compromis" geweest te zijn.

Meer dan deze episode van communistisch "pseudo-nationaal-bolsjewisme", betekende de lijn Schlageter, net zoals de Beginselverklaring, een poging om de communistische politieke praktijk aan de sociale structuren van de geïndustrialiseerde landen aan te passen, en markeerde zij de herontdekking door de marxisten-leninisten van de Natie als politieke waarde.

Het "nationaal-bolsjewisme" uit de Weimarrepubliek lijkt ons erg afhankelijk te zijn van de specifieke historische omstandigheden van die tijd (de revolutie van 1917, de Duitse nederlaag...). Haar ideologische inhoud heeft, na een adaptatie aan de geopolitieke realiteit van het huidige Europa, tot ideeënreservoir gediend voor de Nouvelles Droites.

Omdat het niet mogelijk is, binnen het bestek van dit artikel, alle gevallen van verschuivingen in detail te bespreken, zouden we in een tiental punten de oude "nationaal-bolsjewistische" impuls in de huidige Nouvelles Droites willen schetsen.

Het centrale idee dat het Thule Seminar en de nationaal-revolutionaire organisaties terug opnemen, is dat van de "bestendigheid" van de onvermijdelijke overwinning van het wezen op de vorm.

Volgens de Nouvelles Droites zijn de Europeanen, gedurende de tweeduizend jaren onderdrukking door het christendom, onderworpen geweest aan tegennatuurlijke oosterse invloeden, die zelfs noodlottig waren voor onze ware raciale Indo-europese aard. Wat de Nouvelles Droites "de onvergankelijke erfenis" ("des unvergängliche Erbe") genoemd hebben, lijkt zich volgens hen momenteel af te tekenen achter de crisis van de beschaving en van de zeden van het Westen. De Europeanen zouden – dikwijls onbewust – de onmogelijkheid gewaarworden om, op lange termijn, "vreemde" principes en gedragingen in hun levenswijze te accepteren. Dit zou de toenemende veelvormige contestatie verklaren, een contestatie die, globaal genomen, het westers model in vraag stelt. Alle politieke en culturele perspectieven van de Nouvelles Droites gaan bijgevolg op in de idee van "de hulp aan de raciale bewustwording" van de Europeanen.

Het conservatisme vat zichzelf op als de politieke vertaling van onze biologische, raciale en culturele verankering in ons Indo-europees verleden. Zij ziet het als haar taak de tekenen van het voortbestaan van de Indo-europese vitaliteit op te sporen, en onze maatschappijen noodzakelijkerwijze te doen terugkeren naar onze raciale levensprincipes.

Het onderzoek naar ons mythisch verleden brengt bijgevolg de Nouvelles Droites, op het religieuze vlak, bij het heidendom, op het vlak van de economie bij het corporatief socialisme; in de politiek bij de driegeleding van de maatschappij en de dictatuur van de elites; in de biologie/genetica bij het raciaal polygenetisme en bij de differentiële psychometrie; in de antropologie, ten slotte, bij de suprematie van de Arische/noordse tradities en culturen.

De Nouvelles Droites ontlenen aan de nationaal-bolsjewisten hun opvatting over de Natie. De Natie bestaat slechts als linguïstische, culturele en biologische eenheid. De samengestelde nationaal-staten, zoals bijvoorbeeld Frankrijk, moeten opgesplitst worden, om plaats te maken voor een Europa van de etnische groepen.

In het geval Duitsland wordt er gepleit voor de tegengestelde ontwikkeling : de hereniging van het Grote Duitsland (van Elzas tot Oostenrijk, van de DDR tot Zuid-Tirol, van West-Polen tot het zuiden van Denemarken), hetgeen zou overeenkomen met een specifieke etnisch-culturele realiteit.

De logische politieke uitbreiding van dit etnisch proces brengt de Nouvelles Droites er toe, naar het neo-conservatieve model uit de Weimarrepubliek, van hun religiositeit van de Natie een anti-imperialistische theorie te maken. Het Duitsland van de jaren '80 bevindt zich in een koloniale uitbuitingstoestand. Zowel in het Oosten als in het Westen is zij militair bezet, zij wordt geplunderd door de Sovjet-Unie, zij is cultureel verdorven door de Amerikaanse zeden en levenswijze. Bijgevolg kan de hereniging van Duitsland enkel maar tot stand gebracht worden na de politieke vernietiging van de twee imperialismen, dat van de USA en dat van de USSR. De politieke strijd moet in drie richtingen gevoerd worden :

1) Een anti-imperialistische strijd op wereldvlak, die loopt via de voltooiing van de economische en culturele dekolonisatie van de volkeren van de derde wereld, de opheffing van de pseudo-nationaal-staten die geërfd zijn van de koloniale verdelingen (zoals in Afrika), een etnische herstructurering op wereldschaal, tenslotte een collectieve bewustwording van de derde wereld van haar culturele eigenheid en van haar economisch-politieke kracht.

2) Een bondgenootschap van de Europese volkeren met de natie-volkeren die reeds een raciale en culturele bewustwording volbracht hebben. De Nouvelles Droites denken in 't bijzonder aan China, "doodsvijand" van het "Russisch sociaal-imperialisme", dat, dankzij Mao Tsetoeng, zich heeft weten te moderniseren door de buitenlandse invloed te beperken tot de technische gebruiksmiddelen, zonder dat het Chinese "wezen" er diepgaand door aangetast werd.

3) Op middellange termijn verwachten de Nouvelles Droites dat Duitsland en Europa zich zullen losmaken van de Amerikaanse invloed, die in wezen veel verderfelijker geacht wordt dan die van de Sovjet-Unie.

Twee gevoeligheden vallen in de dialectiek van de Nouvelles Droites samen. De Amerikanen worden onbekwaam bevonden Europa te verdedigen tegen een eventuele militaire invasie. Een nucleaire, bacteriologische of chemische oorlog – die op voorhand verloren is – zou het einde van de Europese beschaving betekenen. Bijgevolg moet een oorlog tussen de twee machtsblokken tot elke prijs vermeden worden, al was het door een politieke neutralisatie van Duitsland, of zelfs door haar hereniging

onder Russische militaire controle.

Het idee van deze nationaal-neutralistische strategie is gebaseerd op een reeks bijkomende argumenten.

Indien de theorie van de overwinning van het wezen over de vorm historisch geverifieerd is, dan is het Sovjet-imperium onvermijdelijk gedoemd te verdwijnen onder de druk van de nationaliteiten. De Russische reus, die een achillespees heeft op etnisch vlak, kan uit zichzelf in elkaar storten zonder dat er een oorlog noodzakelijk is.

Aan deze hypothese wordt een raciale en culturele benadering van het probleem toegevoegd. Voor de Duitse Nouvelles Droites is de DDR momenteel, ondanks het feit dat ze in de communistische invloedssfeer ligt, een Pruisische staat, wiens conservatieve waarden (militarisme, voluntarisme, heldendom, nationalisme) behouden zijn, terwijl in het Westen de morele en raciale degeneratie, van Amerikaanse origine, in het volle daglicht treedt.

De Sovjet-Russische werkelijkheid zélf wordt geïnterpreteerd volgens dit cultureel en raciaal schema. De Sovjet-Unie is gekenmerkt door het overwicht aan volksgroepen die uit Europees Rusland afkomstig zijn – het zijn dus blanken. Doordat zij in de loop van de geschiedenis nooit rassenvermenging gekend hebben (historische expansie tegen de Aziatische volkeren), beschouwen de Nouvelles Droites het blanke Rusland als een bijzonder zuiver deel van het raciaal Europees geheel.

Het Sovjet-imperialisme, en in 't bijzonder diens militaire capaciteiten, wordt bijgevolg gezien als de natuurlijke expressie van raciale eigenschappen die in het Russische volk bewaard gebleven zijn.

Uiteindelijk komt, voor sommige nationaal-neutralistische groepen van de Duitse Nouvelles Droites, de hoop uit het Oosten – elke anti-Russische kruistocht zou een nieuwe fase in onze raciale en culturele ontaarding betekenen.

Het communisme, als politieke doctrine, wordt uiteraard door de Nouvelles Droites bestreden; het blijft een geduchte vijand die men op binnenlands vlak moet uitschakelen.

Deze neutralisatie wordt door de Nouvelles Droites verwacht van het reeds beschreven mechanisme van de overwinning op de vorm. Zoals in 1930 zullen de communisten verplicht zijn rekening te houden met het primordiaal belang van de nationale werkelijkheid.

De Nouvelles Droites rekenen erop dat, in de loop van een langdurige ontwikkeling, de communisten zich het begrip "nationaal" zullen eigenmaken, eerst op semantisch vlak, vervolgens op intellectueel vlak, en uiteindelijk de logischerwijze ermee ver-

bonden reflectie over de aard van het nationalisme zullen onder-
nemen. De hantering van het begrip "nationaal" zou de commu-
nisten ertoe brengen te zwichten voor diens aantrekkingskracht,
en hen van het proletarisch internationalisme doen afglijden naar
het nationaal-communisme, en vervolgens naar het revolutionaire
communisme.

Tot slot kan men niet anders dan getroffen zijn door de vast-
stelling dat de Nouvelles Droites zo vele van hun ideeën ontlene
aan het intellectueel nationaal-bolsjewistisch gedachtengoed, dat
door de strikt raciale analyse van de "völkische" revolutionairen
aangevuld en gepreciseerd wordt.

De nationaal-revolutionairen

Met de studie van de nationaal-revolutionaire stroming snij-
den we een politiek fenomeen aan, dat voor het oprechte anti-
fascistisch geweten van marxistisch of libertair links of extreem-
links moeilijk te verteren is. Zoals hun voorlopers van de "Kon-
servatieve Revolution", zijn de nationaal-revolutionairen er in
feite in geslaagd een zeer reële doorbraak te verwezenlijken, en
dát door de ecologische contestatiebeweging te manipuleren, en
door een reeks "tegennatuurlijke" bondgenootschappen met
marxistische of anti-imperialistische Nieuw Linkse groepen aan
te gaan.

Om dit politiek mechanisme te begrijpen, moeten we even
teruggaan naar de jaren zestig, en moeten we de totstandkoming
van de Duitse nationaal-revolutionaire stroming terugplaatsen in
zijn binnenlands politiek kader, maar ook binnen de totstand-
koming van de politieke stroming van de Nouvelles Droites op
Europese schaal.

Het lijkt ons gegrond te spreken van het bestaan van een
Duitse nationaal-revolutionaire Nouvelle Droite, wiens organisa-
torische en ideologische opbouw zich eerst onafhankelijk van de
Franse Nouvelles Droites voltrok, vervolgens onder haar invloed
kwam, en uiteindelijk zich parallel met haar ontwikkelde. Wij
kunnen vijf fases in deze ontwikkeling onderscheiden :

1) Van 1963 tot 1966 hebben kleine nationalistische kringen,
onafhankelijk van de grote partijen (DRP, NPD, AUD...), (op-
nieuw) bindingen aangegaan met de groepen "Europe-Action"
en de "Fédération des Etudiants nationalistes". Uit deze tijd
dateert de samenwerking of de vriendschap tussen de toekomstige
leidende kern van de GRECE (Valla, de Benoist, Venner...) en
personaliteiten als Hennig Eichberg. Vanaf 1965 worden de

eerste organisatorische contacten gelegd tussen de FEN en het blad "Junges Forum".

2) Van 1966 tot 1970 boekte de Nationaal-Democratische Partij van Duitsland (nationalistisch conservatief) aanzienlijke electorale successen (van 5 tot 10% van het totaal aantal stemmen bij de regionale verkiezingen) — dit als gevolg van het opdoemen van de eerste grote economische crisis in de na-oorlogse periode van de Duitse Bondsrepubliek.

Die sterke vooruitgang van de NPD en de hergroepering van tijdschriften die als internationaal relais golden (zoals "Nation Europa") rond deze partij, isoleerden volkomen de Duitse nationaal-revolutionairen, die, niet in staat vooruitgang te boeken, zich terugtrokken in hun internationale contacten.

Zowel in Berlijn als in Hamburg of Bochum werkten de kringen rond een blad als "Junges Forum" of rond personaliteiten als Penz, Eichberg, Frank..., een nieuwe theoretische benadering uit, waarin zij de Duitse politieke tradities (groot-duits nationalisme, pruisendom, opening van het Oostblok) en de specifieke opvattingen van "Nouvelle Ecole" (raciologie, nieuwe moraal...) synthetiseerden.

3) Het heropbloeien van de welvaart zou, vanaf 1969, de hoop van de nationaal-democraten de grond in boren. De radicalisatie "naar links" van de Duitse jeugd, na het succes van de studentenrevolte van 1968, had aan de nationaal-democratische partij elke kans ontnomen om invloed te winnen onder de jongeren van 16 tot 23 jaar, en het was precies deze leeftijdscategorie die hen in 1965 en in 1967 een groot gedeelte van haar militante structuur bezorgd had. Daarenboven voelden vele activistische militanten van extreem rechts zich aangetrokken tot het linksradicalisme, en "hergroepeerden" zij zich binnen de diverse bewegingen van extreem links.

Tussen 1969 en 1971 zullen er zich, binnen en aan de rand van de NPD, kleine activistische kringen van nationaal-revolutionairen vormen, rond diverse thema's, en geïnspireerd door uiteenlopende nationaal conservatieve modellen of theoretici (van Niekisch tot Strasser, van Jünger tot Spann). Hun politieke tactiek werd verborgen achter een scherm van marxistisch-leninistisch of anarcho-libertair taalgebruik.

Parallel hiermee versterkte zich de invloed van de "Nouvelle Ecole". De ethologie, het logisch empirisme, het etnopluralisme, de strijd tegen de rechten van de mens, de eugenetica, de organische economie zijn duidelijk aanwezig in "Junges Forum", of in de artikelen van Eichberg (en, via hem, in de publicaties van de nationaal-revolutionairen), terwijl het revolutionair conserva-

tieve intellectueel en tactisch "model" zich opdrong als basis voor de strijd om de macht.

4) De periode 1974–1976.

In 1974 hebben de nationaal-revolutionairen, en in 't bijzonder Eichberg, de ideologische grondslagen van de Franse Nouvelle Droite "verwerkt". Op basis van hun praktische ervaring van de politieke strijd (de affaire van de ANR, de mislukking van de "zuivere" nationaal-revolutionaire strategie, de vorming van een kaderstructuur om de controle over te nemen en het militante potentieel van de grote nationale partijen NPD/DVU terug te winnen..., tenslotte het relatief grote succes van hun "groene" strategie, d.w.z. de infiltratie en de manipulatie op lokaal vlak, en soms ook op nationaal vlak, van de ecologische contestatiebeweging) onderwerpen zij, vanaf 1974, een aantal van hun stellingen aan kritiek (vnl. die over de universaliteit van het ethologisch model).

In functie van hun specifiek organisatorisch kader (NARO, SVB, NRB...) legden zij de nadruk op bepaalde ideologische aspecten (voor Penz het antikapitalisme en de ecologie, voor Eichberg de nationale bevrijdingsstrijd en het etnopluralisme, voor Thomas Frank het Duitse socialisme, voor Wolfgang Strauss het panslavisme en het verschijnsel van de nationale minderheden...).

De nationaal-revolutionaire dialectiek zou sommige militanten uit de "nationaal-bolsjewistische" stroming er geleidelijk aan toe brengen het activisme "à tout prix" te kiezen. De groep uit München, gegroepeerd rond hun leider Friedelm Busse, zou geleidelijk van het neo-conservatieve kamp naar het meest pure neoznisme overgaan, en vanaf 1980 naar het terrorisme.

5) Vanaf 1976 wordt het nationaal-revolutionaire kamp op organisatorisch vlak meer overzichtelijk. De meest "gesocialiseerde" nationaal-revolutionairen proberen met de extreem linkse studenten "theoretische bruggen" te slaan, die snel gevolgd worden door punctuele allianties rond anti-imperialistische thema's (de strijd tegen de geallieerde bezettingsmachten, steun aan allerlei nationale bevrijdingsbewegingen, het anti-occidentalisme, de strijd tegen "de rechten van de mens"...).

De solidaristen zetten hun ecologische reflectie, die zij begonnen waren in 1965, verder, door één van de eerste ecologische fronten in het noorden van Duitsland te stuwen, die, binnen het klassieke conservatieve kamp, vanaf 1970, de "Groep Ecologie" rond Lorenz en Paul Leyhausen opvolgde.

Op het einde van de zeventiger jaren kon de ecologische problematiek bij de Duitse jongeren op een grote belangstelling re-

kenen, hetgeen zich vanaf 1977-78 vertaalde in beloftevolle verkiezingsuitslagen voor de lijsten van de "Grünen". Dit fenomeen liet aan de nationaal-revolutionairen nog maar weinig speelruimte over. Omdat zij de dragers bleven van een actie die niet enkel van culturele aard was, voelden de nationaal-revolutionairen zich verplicht de "alternatieve" buitenparlementaire weg te volgen, die in Duitsland over de ecologische beweging en meer in 't bijzonder over de antikernenergiebeweging loopt, maar evenzeer over het pacifisme en het anti-amerikanisme. (We spreken hier niet over de nationaal-neutralistische stroming, die de hereniging van Duitsland ten allen prijze vooropzet, zelfs als dit onder de heerschappij van de Sovjet-Unie moest plaatsvinden.)

De nationaal-revolutionairen hadden vlug begrepen, overigens terecht, dat de ecologie zich baseert op bepaalde postulaten van de "organische" of "corporatistische" natuur. Zij kozen er dan ook voor de groene golf te manipuleren, in de hoop deze beweging in hun voordeel te recupereren en te komen -- onder de dekmantel van "de bescherming van het milieu" -- tot een brede culturele en parlementaire vertegenwoordiging/uitdrukking.

In de loop van een lange ontwikkeling van tactisch rondtasten, ontstond er binnen die groepen een overeenstemming om de ecologische groeperingen te manipuleren/infiltreren. Deze strategie werd vanaf 1978 met succes bekroond (Grüne Liste Umweltschutz, de verkiezing van Bremen, het geval Berlijn...).

Op het vlak van de pers is deze nationaal-revolutionaire stroming er in geslaagd organen als "Die Grünen", blad van de Beierse federatie van de ecologisten, te controleren, of in Palts-Rheinland een machtspositie te verwerven in het blad "Wir Selbst".

Het succes van de rechtse ecologisten was zodanig groot dat de verschillende groepen van klassiek radicaal rechts, zoals de neo-nazi's, zich op hun beurt in de ecologie gingen interesseren.

De Duitse ecologische beweging, die een verzamelpunt was van alle politieke richtingen, heeft steeds nauwere contacten tussen extreem links en de nationaal-revolutionairen bevorderd. Sommige groepen smolten zelfs samen (zoals ex-leden van de -- maoïstische -- KPD/ML die geïntegreerd werden in de nationaal-revolutionaire groep LASER).

Naast dergelijke gevallen van samensmelting ontstond er geleidelijk een ideologische overeenkomst, en dat niet enkel over het thema van de natuurbescherming, maar ook over de strijd tegen het kapitalisme, de steun aan nationale bevrijdingsoorlogen, of de strijd tegen het Amerikaanse of het Sovjet-Russische imperialisme.

Een constante bij de nationaal-revolutionairen is het streven naar de hereniging van Duitsland (dit zou moeten verwezenlijkt worden na een langdurig revolutionair proces, dat gekopieerd wordt naar het model van de strijd van de Ieren, Basken, of Palestijnen). Dit thema van de hereniging van Duitsland heeft een antisemitische en pro-Palestijnse dialectiek in de hand gewerkt, waarin Israël gelijk gesteld wordt aan het Amerikaans imperialisme, dat als hoofdverantwoordelijke voor het voortbestaan van de verdeling van Duitsland bekampt wordt. De heropleving van een Duitse Natie is, volgens de nationaal-revolutionairen, enkel mogelijk na een bevrijding in heel de wereld van alle "onderdrukte volkeren" van alle imperialismen. Deze bevrijding zou de vernietiging van het systeem van Yalta met zich meebrengen.

Deze "strategische" analyse heeft, vanaf 1978-79, tot een neutralistische en pro-Russische impuls geleid. Het nationalisme wordt opgevat als de meest wezenlijke politieke kracht, die de politieke wereldorde overheerst. Precies dáárom zou zij, op lange termijn bezien, veel sterker zijn dan de marxistische of kapitalistische ideologieën.

Nochtans verkiezen de nationaal-revolutionairen het Sovjet-systeem, omdat zij vinden dat dit minder vijandig staat tegenover de natie en zijn natuurlijke structuren (zo wordt bv. de DDR geloofd omdat er sedert 1976 een intellectuele teruggang naar het Pruisisch model is, omdat de familiale en de dorpsstructuren behouden blijven, omdat er minder zedenverwildering zou zijn, omdat het militarisme er hersteld is en de jeugd bereid is offers te brengen...). Zij kunnen zich voorstellen dat de Sovjet-Unie (door een beperkte oorlog of door zijn politieke neutraliteit) de overwinning zou behalen. Maar zelfs in 't geval van een tijdelijke overwinning in Europa is, volgens de nationaal-revolutionairen, het Sovjet-imperium gedoemd op middellange termijn te verdwijnen, en dat door de druk van het nationalisme van de verschillende volkeren, zowel in Azië als in Europa.

Opdat de Duitse Natie zou kunnen herleven, moet men haar dus ten allen prijze behouden en – eventueel onder het Sovjet-Russische schild – de beide Duitslanden herenigen (onder de slogan: "Lieber rot als Tot").

Het Amerikaans imperialisme daarentegen is volgens hen op intellectueel vlak volledig verdorven door de amerikanisering/mondialisering van de zeden, de cultuur en de levenswijze, door het verdwijnen van de verschillende talen en door de etnische "verbastering" (vermenging met niet enkel de Europese volkeren, maar ook met die van het Verre en Midden-Oosten).

In dat perspectief zijn het zionisme en zijn "natuurlijke bondgenoten" (de joden die in het westen leven) de agenten van het Amerikaans imperialisme geworden, die men ten alle prijze moet neutraliseren, opdat Duitsland zou kunnen herleven. Aan het slot van deze analyse gekomen, openen zich voor de nationaal-revolutionairen en hun pro-Palestijnse bondgenoten de wegen van het klassieke antisemitisme en van de "legitieme" terreur.

Vertaling : Johnny Lenaerts.

Noten

1. Een gelukkige uitzondering hierop, voor het Vlaamse landsgedeelte, vormt het artikel "Uit de recente ontwikkelingen in West-Europa: Nieuw rechts" (Ronald Commers), Vlaams Marxistisch Tijdschrift, Nr 2, 1980; herdrukt in : "Nieuw Rechts : Filosofie en praktijk", Uitg. EXA, 1983. Zie ook in deze bundel : "Fantoom-democraten en oud en nieuw rechts, een documentatie" (Karl Caluwé).
2. Zie de polemieken die zich rond deze stroming ontwikkeld heeft : "Zwart-hemden in groene jasjes. Het natuurbonte geblaas van oud en nieuw rechts" (Frank Joostens), 't Nieuw Wereldtijdschrift, november 1984; "Een vlamming over het Duitse verleden" (Winfried Dolderer), De Nieuwe, 3 januari 1985; "De volkse aard herrezen. Woordspeling nationalisme en de Europese 'doorbraak' van Nieuw Rechts" (Frank Joostens), Vlaams Marxistisch Tijdschrift, aug. '85; "Nieuw Rechts in de BRD : de nationaal-revolutionairen", in AFF-info, Antwerpen, december 1985.
3. Zie : "Nationalisme en vredesbeweging", in De Nieuwe, 9 januari 1986.